

прѣдѣли, които различава отъ сръбскитѣ. За завоеванията на султанъ Мурада II той говори така: *Мѣратъ же . . . поиде на Сърбок и пакъни сръбскѣ землю и взѣ гради Борчъ и Раканицѣ в лѣто 6946 (= 1438); таже приде въ Болгаріи изгори град Скопѣ, и въ немъ много дѣши изгорѣша* (Спиридонъ, *Исторіа ко кратцѣ о болгарскомъ народѣ славенскомъ*. Сочиниса и списаса въ лѣто 1792. Изд. В. Н. Златарски. София 1900, стр. 94).

1794 г.

№ 87.

Сѣверна Македония.

Бащата на сръбската история Иованъ Раичъ, който, като сърбинъ отъ българско потекло¹⁾, се е живо интересувалъ и за българското минало, поставя Косово-поле като южна граница на сръбската земя, съпрѣдѣлна съ българска Македония. Когато говори за похода на Янко Хунияди, добавя: „Переходить съ ними (съ войскитѣ си) въ Муссію, отходить отуду и въ Булгарскую страну къ Видину. Не многи ту пробавивъ дни, спѣшитъ на Косово поле, еже съ Булгарією граничитъ“ (И. Раичъ, *Исторія разныхъ славенскихъ народовъ*, наипаче Болгаръ, Хорватовъ и Сербовъ. Въ Виеннѣ 1794. Цитувано по второто издание отъ 1823 г., часть III, стр. 206).

1794 г.

№ 88.

Радовишъ.

Въ македонския градецъ Радовишъ се родилъ прѣзъ XVIII в. новъ мъченикъ за Христовата вѣра, по име Спасъ или Анастасъ. Той билъ мъченъ отъ турцитѣ въ Солунъ, дѣто умрѣлъ на 29 августъ 1794 г. Неговиятъ животъ и мъчение сж описани на грѣцки; има и съотвѣтенъ руски прѣводъ въ книгата: *Христіанскіе мученики пострадавшіе на Востокѣ*. Съ новогреческаго языка перевелъ священникъ Петръ Соловьевъ.

¹⁾ Иованъ Раичъ е билъ синъ на видинеца Райко, който се прѣселилъ въ Карловци. Самъ историкътъ въ своя родословъ бѣлѣжи: „ . . . Отецъ мой Рая родился во Видинѣ болгарскомъ в лѣто 1699. Женился въ Карловцѣ лѣтъ сый 26. 1725 года“ (Гласник I, 171). На друго мѣсто, недоволенъ отъ цензора на неговата история, за неумѣстно употребена думата шалвари, Раичъ сърдито заявява, че е отъ български родъ: „ . . . Я добро знамъ што су шалваре и видіо самъ ихъ много пута, и башъ мой бугарскій родъ и до данасъ употреблюе ихъ“ (Д. Руварац, Архимандритъ Јованъ Рајић. Ср. Карловци 1901, стр. 146).